

/Bloedverwanten

Daniël en Robin Boissevain

Acteur Daniël Boissevain (44) moest gisteren nog in zijn vaderrol zijn tienerzoon Robin (16) streng toespreken. Per telefoon. Of nou ja, per sms. Robins mobiel was zoekgeraakt en dus sms'te Daniël een vriend van Robin met de vraag of zijn zoon hem kon terugbellen. "Hoe laat ben je thuis?" Er werd een tijdstip genoemd, en Daniëls vrouw, Vanessa, liet op de achtergrond meteen weten dat dat veel te laat was: "Daar ben ik het helemaal niet mee eens! We laten ons gewoon piepelen." Daniël overwoog: 'Ik kan op mijn strepen staan en zeggen: je bent zo-en-zo laat thuis, waardoor hij denkt: wat een *dick*, en toch niet op tijd is. En als hij thuiskomt, moet ik weer moeilijk doen om mijn gelijk te halen. Maar ik wil dat hij zelf inziet dat je, als je om drie uur 's nachts thuiskomt, er de volgende dag om twaalf uur als een zak aardappelen bij zit tijdens het interview met *HP/De Tijd*."

Dat valt reuze mee: Robin ziet er fris en uitgeslapen uit. Robin, tegen zijn vader: "Jij lag al te slapen toen ik thuiskwam." Daniël schiet in de lach. "O ja."

DANIËL BOISSEVAIN werd in 1969 geboren in Amsterdam. Hij reisde de wereld rond met het theatergezelschap van zijn ouders. Zijn middelbare school brak hij af om naar de toneelschool in Amsterdam te gaan. Sinds 1993 speelde hij in tal van voorstellingen, films en televisieseries. Bekend bij het grote publiek werd hij door de tv-serie en film *All Stars*. In 2006 speelde hij Herman Brood in *Wild Romance*, waarvoor hij een Rembrandt Award kreeg. In 2007 won hij de John Kraaijkamp Musical Award voor zijn rol in *Doe Maar!* Boissevain was afgelopen seizoen te zien in *Wie is de Mol?* en *The Passion*. Daniël woont in Amsterdam, is getrouwd met Vanessa Henneman en heeft twee kinderen.

ROBIN BOISSEVAIN werd in 1996 geboren in Amsterdam. Hij deed acteervaring op bij *Goede Tijden, Slechte Tijden* en de dramaserie *De Troon*. Naar verwachting zal hij in 2014 zijn havodiploma halen aan het Gerrit van der Veen College. Zijn eerste grote rol speelt hij in de film *Spijt!*, die op 20 juni in première gaat.

Robin Boissevain speelt een van de hoofdrollen in *Spijt!*, de verfilming van het Carry Slee-boek over een groep jongeren die met pesten te maken krijgen. Robin is David, die wil opkomen voor een jongen die steeds erger wordt gepest. Hij belooft in de bres te zullen springen als het weer uit de hand loopt. Net als dat gebeurt, breekt het meisje op wie hij verliefd is zijn hart, en laat hij zijn vriend toch in de steek – met dramatische gevolgen. *Spijt!* is een jeugdfilm zonder happy end. Een heftige film, en een heftige rol voor een jongen van zestien. Robin: "Het was wel moeilijk om sommige scènes te spelen. Regisseur Dave Schram wilde dat we echt bij ons gevoel zouden komen en daarvoor de tijd namen. Soms was het ook gek. Eén meisje, Dorus Witte, moest op haar eerste draaidag al direct huilen. Camera aan en gaan." Thuis spraken ze de scènes af en toe door. "Ik heb tekst overheard en wat tegengespeeld," zegt Daniël. "Maar zodra ik er dieper op inging, zei Robin: 'Dat doe ik op de set wel met de regisseur.'" Robin: "Het smaakte naar meer. Als ik de kans krijg om andere rollen te spelen, dan grijp ik die." Daniël: "Eerst je school afmaken. Je diploma halen."

Daniël groeide op in een reizend hippiegezelschap. Zijn moeder en stiefvader trokken met The Magic Bus de wereld rond en traden overal op. Hij maakte, zo jong als hij was, ook deel uit van het gezelschap en kreeg het acteren met de paplepel ingegoten. Een leraar Nederlands in de groep gaf de kleine Daniël wat onderwijs. "Ik nam opdrachten mee. En ik schreef reisverhalen. Dat gold dan als werkstuk."

Uiteindelijk vestigden ze zich in kunstenaarsdorp Ruigoord, en ook daar was het vrijheid-blijheid. Al in zijn tienerjaren vertrok Daniël alleen naar India, waar hij zich overgaf aan surfen. Een jeugd dus waarin alles kon en mocht.

“Het was absoluut gaaf,” zegt hij nu. “Maar het was niet zaligma-kend. School is een plek waar je tussen leeftijdsgenoten bent, en waar je samen met je eigen generatie de wereld ontdekt. Ik kende dat niet, en ik vind het belangrijk dat Robin dat meemaakt.”

Robin: “En dat ik mijn diploma haal.”

Daniël: “Precies. Ik ben gestopt met de middelbare school toen ik was toegelaten tot de toneelschool. Aan dat papiertje heb ik niets meer, dacht ik. De toneelschool heb ik overigens wel afgemaakt.”

De jeugd van zijn zoon is compleet anders: Robin is opgegroeid in een stabiele omgeving in de Amsterdamse wijk Watergraafsmeer. Hij heeft veel schoolvrienden. Een jeugd als die van zijn vader hoeft voor hem niet per se. “Het is heel vet als je zo’n avontuur meemaakt. Maar ik denk dat een diploma echt noodzakelijk is voor hoe we nu leven.”

Daniël: “Dat heb ik er goed ingestampt, hè, haha. Er wordt wel gezegd dat je je kinderen niet moet opzadelen met je eigen mislukkingen. Daar ben ik het niet mee eens. Jij gaat maar gewoon je school afmaken, want ik heb het niet gedaan.”

Robin: “Toch geloof ik wel dat als je iets echt wilt, dat het dan lukt. Ook zonder school. Maar dat is er niet makkelijker op geworden.”

Daniël: “De verschillen tussen alle opleidingen zijn groter geworden. De maatschappij is ook meer prestatiegericht. Ik heb tegenover Robin sterk het gevoel van: als je het kan, dan moet je het doen. Niet achterover zitten en een makkelijke weg kiezen. Achteraf kun je dan zeggen: het was strontvervelend, maar ik heb het afgemaakt. Ik heb doorgezet.”

Robin: “Ik denk dat ik hierna naar de filmacademie wil. Het liefst zou ik regisseren, en een beetje acteren. Ik ben al van jongs af aan bezig met filmpjes maken. Daar ligt mijn hart. Door mijn vader weet ik ook hoe het allemaal werkt. Die wereld zie ik van dichtbij.”

Daniël: “Hij gaat best vaak mee naar premières.”

Zo kwam Robin aan zijn rol in *Spijt!*. “Ik was met jou op de première van de theaterversie van *Spuiten en slikken*. Toen kwam jij Dave Schram tegen. Later kreeg ik een mailtje of ik wilde komen auditeren voor de rol.”

Nu zijn de rollen omgekeerd: Daniël kan mee naar de première van zijn zoon.

“Ach, het hele glamour-gebeuren is een luchtkasteel,” zegt Daniël, die jarenlang weinig moest hebben van de rode loper. “Ik zette me er tegen af. Maar ik heb een knop omgezet. Je kunt het beter omarmen, dan kun je er je voordeel mee doen. Als je in een film of toneelstuk speelt, moet je er natuurlijk aan meewerken. En als je geen interviews wil doen, of niet op de foto wil, dan moet je niet naar premières gaan. Zo simpel is het. Ik bedenk vooraf: wie heeft

Robin: ‘Door de dood van mijn oom heb ik gezien hoe drugsgebruik kan doorschieten.’

de film of het stuk gemaakt? Wil ik die persoon ontmoeten? Is het nodig om weer eens flink te gaan netwerken of niet? Er zijn heel veel acteurs en actrices, en je moet je gezicht af en toe laten zien zodat een ander kan denken: ‘Natuurlijk! Ik had helemaal nog niet aan hem gedacht, maar hij is een heel goede optie!’”

Een hard vak dus, ondanks het klatergoud? Daniël: “Niet om een zielig verhaal op te hangen, maar acteren is een moeilijk freelance-beroep. Je bent altijd afhankelijk van iemand anders. Of die je vraagt, of hij je echt wil hebben, of je *bankable* bent.”

Daarom werkt hij mee aan projecten die zijn bekendheid kunnen vergroten. Zo was hij dit jaar te zien in het televisieprogramma *Wie is de mol?*, dat wekelijks zo’n twee miljoen kijkers trekt. Daarna speelde hij Judas in het spraakmakende EO-programma *The Passion*. “Het is geen strategie, ik doe wat ik leuk vind,” zegt Daniël. “Of dat goede keuzes zijn geweest, weet ik niet. Ik vind gewoon heel veel dingen leuk.”

Vroeger werd in serieuze acteerkringen neergekeken op collega’s die commerciële klussen aannamen, maar de tijden zijn veranderd, zegt Daniël. “Toen ik op de toneelschool zat, was de algemene opvatting dat je je ziel aan de duivel verkocht had als je een reclamespot deed. Nu is het: dat betaalt goed, waarom zou je het laten? Er zijn wel grenzen. Ik zou niet zo snel het gezicht van iets willen worden – zeg ik nu. Dan moet je wel heel erg achter het product kunnen staan.”

Robin: “Zoals die filiaalchef van de Albert Heijn.”

Daniël: “Ach, ik heb er niets op tegen: die man heeft er een goed leven door. Maar als ik hem in een andere rol zou zien, zou ik meteen aan de filiaalchef denken. Dat werkt tegen je. Als ik een producent was, zou ik hem om die reden niet voor een spannende rol casten.”

Op dit moment is Daniël niet met een project bezig. “Mijn zoon neemt alles over, haha. Het is wel frustrerend aan dit vak dat er soms gewoon even niets is. Maar ik heb wel het vertrouwen dat het weer komt. Of niet, maar dan vindt dat zijn weg wel weer.”

Robin: “Ik zie daar juist tegenop. Je hebt totaal geen zekerheid. Daarom wil ik ook graag gaan regisseren. Dat je niet afhankelijk bent van anderen.”

Daniël: “Ik heb de eindmusical van mijn dochter mogen regisseren, en dat was geweldig om te doen. Fantastisch! Maar het is ook een moeilijk circuit om in terecht te komen. Veel

Daniël: ‘Wilde ik iets niet, dan begrepen mijn ouders dat. Dan schop je tegen een pudding aan.’

mensen zullen denken: schoenmaker, blijf bij je leest. Maar als de kans zich voordoet, zou ik hem zeker pakken.”

Daniël ziet grote verschillen tussen zijn eigen generatie en die van zijn zoon. “Als ik naar Robin en zijn vrienden kijk, denk ik: Wat leven die gasten in een fantastische wereld! Het is allemaal zo toegankelijk. Computers, mobieltjes, alles is maar een muisklik van je vandaan: nieuws, muziek, filmpjes. Ik sta soms met open mond mee te kijken als hij zijn eigen filmpjes monteert. Ik weet echt niet hoe dat werkt. Dankzij die nieuwe technologie is er in creatief opzicht veel meer mogelijk. Maar ik zie ook de keerzijde. Soms denk ik: ga naar buiten toe, ga wat doen! Zijn generatie denkt dat whatsappen met elkaar communiceren is. Dat dat een gesprek is.”

Robin: “Dat ben ik wel met je eens. Als je soms met mensen afspreekt, dan kijken ze alleen nog maar naar hun mobiel. Er is bij-

na geen echt contact meer. Soms zou ik willen dat de smartphone niet bestond.”

Daniël: “Het eerste wat de kinderen ‘s ochtends doen, is hun telefoon pakken. Hallo, eet eerst even een boterham! Het pure overleven heeft niets met een telefoon of een computer te maken. Hé *dudes*, kunnen jullie wel een vuurtje maken? Ik heb dat vroeger geleerd.”

Robin: “Ik kan heus wel een vuurtje maken, hoor.”

Daniël: “O, nou, dan is er niets aan de hand, haha.”

Er worden in huize Boissevain geen grenzen gesteld aan het televisie- en computergebruik.

Robin: “Dat is wel fijn. Niet zo strikt.”

Daniël: “Ik ben ook niet echt consequent in mijn opvoeding.”

Robin: “Het hangt een beetje van je humeur af.”

Daniël: “Haha.”

Robin: “Ik ben wel heel blij, hoor, met mijn vader.”

Daniël: “En mijn zoon is een typische puberende gast van zestien.

Ach, het valt reuze mee. We kunnen het wel met elkaar vinden. Soms vraag ik hem waarom hij iets nog niet heeft gedaan, en dan is het antwoord dat ik het nog niet heb gevraagd. Zelf worstel ik nog steeds met het stellen van grenzen voor hem. Als mij vroeger iets werd verboden, dan werkte dat averechts. Dan deed ik er juist een schepje bovenop en dacht ik: écht wel. Ik vond dat ik wist hoe de wereld in elkaar zat. Dat denk je als je zestien bent. Mijn ouders hielden me daar niet in tegen. Terwijl je ook weerstand nodig hebt om je eigen mogelijkheden te kunnen ontdekken. Zodra ik iets niet wilde, kreeg ik meestal te horen: ‘Nee, we begrijpen het helemaal.’ Dan zit je tegen een pudding aan te schoppen die maar een beetje meedrikt. Zo stel je het natuurlijke proces van afzetten tegen je ouders uit. Dat ga je later inhalen.”

Een grenzeloze jeugd dus. Denkt Daniël dat dat tot excessen kan leiden? Zijn jongere broer Nemo komt ter sprake, die vijfenhalf jaar geleden overleed door een overdosis drugs.

Maar Daniël ziet in hun vrije opvoeding geen oorzaak voor Nemo’s verslaving. “Dan zou ik vinden dat mijn ouders schuldig zijn aan de dood van mijn broertje. Dat is niet zo. Ik ben in hetzelfde gezin opgegroeid. Een verslaving zit ook in de persoon.” Voor Robin was de dood van zijn oom een belangrijke les: “Ik ben veel beter gaan opletten. Ik weet dat de dingen waarmee mijn vrienden en ik nu in aanraking komen, waarmee geëxperimenteerd wordt, uit de hand kunnen lopen. Gelukkig is het bij ons zo heftig niet. Maar ik heb gezien hoe het kan doorschieten.” Stille.

Daniël: “Na zijn dood dacht ik alleen maar: godsamme! Het zet je met je voeten op de grond: Waar gaat het nou eigenlijk om? Wat is nou zo belangrijk aan een dikke auto of een nieuwe camera? Het is veel simpeler. Ik ben bewuster gaan leven. Juist het genieten van het leven benadrukken in plaats van in een sleur terecht-komen waarin alles je gaat tegenstaan. Het leven zoals het nu is, is al fantastisch!”/